

som blev udbruset med den dengang uhyre Capital af $\frac{1}{2}$ Million £; men Sildefangsten tog Dag for Dag af og Selskabet gik uheldig fallit. Dette affrækkede imidlertid ikke; endnu et Selskab dannedes med Prindsen af Wales i Spidsen, havde en stor Capital til sin Raadighed og købte Fartøier for at fiske Silb, men i Virkeligheden for at fiske Præmier — saaledes er det os overleveret af en af de værdmæsteste Forfattere, som have skrevet om slike nationaløkonomiske Spørgsmaal — det var altsaa i Virkeligheden for at fiske Præmierne, at Selskabet indlød sig derpaa; dette Selskab blev imidlertid snart forandret til et Byggeselskab, der købte Huse og Grunde, for at Fiskerne kunde etablere sig i de Egne, som laae bekvæmest for Sildefangsten, men saa ophørte deres Fiskevirksomhed, efterat de havde drevet det dertil, at enhver Td. Silb, som ved Hjælp af Regjeringens Understøttelse kom i Land i England, kostede ikke mindre end £ 159. 7. 6, det var Prisen paa 1 Td. Silb, som efter vore Forhold nu vilde være Noget over 2000 Rd. En bekendt Forfatter fra den Tid siger ogsaa, at dersom enhver Silb, som kom i Land i England, havde en Ducat i Munden, saa vilde den dog ikke være istand til at betale de Omkostninger, som Regjeringen havde haft for at fange den. — I 1830 ophørte fuldstændig alle Fiskepræmierne, eller Regjeringens Indblanding, Regjeringens Understøttelse af Sildefiskeriet; man lod det da gaae over til den private Drift, efterat det hidtil havde været paa en meget daarlig Fod, og hvad skete? I Maret 1830 fiskedes der 329,000 Tdr. Silb, som bleve bragte til de engelske Kyster, Maret efter, 1831, blev der bragt i Land 439,000 Tdr. Silb, og siden den Tid har Sildefiskeriet stadig været i Stigen. Ifølge den sidste Optægnelse, jeg har, og som gaaer til 1844, blev der i det nævnte Aar bragt i Land 665,000 Tdr. Silb, som ikke havde kostet Regjeringen en eneste Skilling, men tværtimod i indirecte Fordeel indbragte den en stor Mængde Penge. Skulde vi nu begynde paa, hvad man i andre Lande forlængst er kommet ud over, at give Præmier for Dødvandsfiskeri? Jeg kan aldrig troe, at det kan være rigtigt. Det er os meddeelt, at Regjeringen vil indkjøbe 2 Dæksfar-

tøier, nemlig et i Sverrig og et i Stubbekjøbing. Den ærede Indenrigsminister har ganske vist Interesse for Alt, hvad der kan være hans Fødeland til Nytte, men det synes, at han bliver aldeles overbebyrdet med Bestillinger; han skal være Skibsreder, Fiskefanger, deels paa Grundene og deels paa Dybet, han skal kontrollere Fiskeriet, han skal sørge for Industriens Fremme osv. Hvorfor skal man blive staaende derved, hvorfor skulde den ærede Indenrigsminister ikke ogsaa komme med Forslag om, at hans Omsorg skal udvides til alle mulige Grene af Industri og Bedrift her i Landet? Vil man være consequent, vil det føre til, at Regjeringen bestyrer det Hele, at den sørger for Agerbrug, for Fiskeri, for Handel og Skibs fart og for alle mulige Bedrifter i Landet, ellers synes mig, at man skulde lade være fra Regjeringens Side at belejvre sig med alle disse smaa Forsøg paa at træde imellem den private Industri, og ved Regjeringens Opmuntring, som det kaldes, forhindre alle andre Folk i at slaae sig sammen og udrette noget Nyttigt. For endnu et Dieblis at blive ved Fiskeriet, kunde man jo spørge, om jeg da aldeles ikke har noget Forslag, som kunde gaae ud paa, at Regjeringen var istand til at tage det under Armene, vise sin Interesse derfor; dertil siger jeg: jo ganske vist. Dersom Regjeringen vil sørge for, at alle Fartøier, der gaae ud paa Fiskeri, eengang for alle, i hvilke Havne i Landet de saa end komme, ere frie for Laste penge og enhverformelst Afgift, dersom Regjeringen kunde bidrage til — i de kongelige Havne lader det sig let gjøre — at alle Havne i den Grad vare aabne for Fiskefartøier, at de ingen locale Byrder der havde at bære, dersom Regjeringen paa en eller anden Maade kunde sørge for, at de Føerere af Fiskefartøier, der vare ude paa Fiskeri, i en vis Tid vare frie for at opfylde deres Værnepligt, ja saa var det Midler, som Regjeringen uden stor Widtløftighed kunde anvende for at vise sin Interesse for denne vigtige Erhvervsgræn. Naar man nu vil gaae lidt videre i sine Betragtninger over dette Forhold mellem Regjeringen og den private Industri, saa vil jeg gjentagende gjøre opmærksom paa, at det er fuldkommen ubilligt, naar vi her tale om, at vi have for mange Embedsmænd, at vi have